

Ὁ πνευματικὸς Παπαγαβριήλ Ρωμᾶνος, ἐξομολογητὴς τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰωάννου Μπάου, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ταύτην παρὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μαρίας Ι. Μπάου, ἣτις παρεπονεῖτο ὅτι γονεῖς καὶ ἀδελφοὶ τὴν εἶχον ἀδικήσει ἐν σχέσει πρὸς τὰ κληρονομικά της καὶ ἄλλα περιουσιακὰ δικαιώματα, ἂν ὁ πατήρ της τοῦ ἐξεμυστηρεύθῃ τι ὅτε ἔζη ἐν τῇ ιδιότητί του ὡς πνευματικοῦ σχετικῶς μὲ τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας του, καταθέτει ἐγγράφως τὰ ἑξῆς: Ὅτι ὁ πατήρ της τακτικῶς μετέβαινε πρὸς αὐτὸν πρὸς ἐξομολόγησιν καὶ ὅτι αὐτὸς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τὸν συνεβούλευεν ὅπως διανείμῃ ἀκριβοδικαίως τὴν περιουσίαν του μεταξὺ ὅλων τῶν τέκνων του. Οὗτος δὲ τοῦ ἀπήντα, ὅτι εἶχε συντάξῃ διαθήκην καὶ ὅτι τὴν περιουσίαν του κατέλειπε καὶ εἰς τὰ ἑξ τέκνα του, ἦτοι τὸν Κωνσταντῖνον, τὴν Ἑλένην, τὴν Μαρίαν, τὸν Πέτρον, τὴν Ὑμεναίαν καὶ τὸν Νικόλαον καὶ ὅτι ἔδιδεν εἰς ἕκαστον τὸ προσῆκον. Ὅτε ὁμως ποτὲ τὸν ἠρώτησε τί κατέλειπεν εἰς ἕκαστον καὶ εἰς ποῖον ποσὸν ἀνήρχετο, ὁ Ἰωάννης Μπάος τῷ ἀπήντησε ὅτι αὐτὸ «δὲν εἶναι δική του δουλειά».

Ἡ χρῆσις ἐνόρκων μαρτυριῶν δὲν ἦτο ἀήθης κατὰ τὴν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας· βλέπε τὴν ἐνορκὸν κατάθεσιν ἐν Α. ΛΙΓΝΟΥ, *Ἀρχεῖον τῆς Κοινότητος Ὑδρας 1778-1832*, 2, Πειραιεὺς 1925, σελ. 295. Τὸ ἑγγραφον ὑπογράφει ἰδιοχείρως ὁ ρηθεὶς πνευματικὸς Παπαγαβριήλ Ρωμᾶνος, βεβαιῶν ὅτι ἡ μαρτυρία του εἶναι εὐσυνείδητος, τὸ γνήσιον δὲ τῆς ὑπογραφῆς του ἐπικυρώνει ὁ Πέτρος Κ. Μπάος, ὅστις βεβαιωῖ ὅτι ἤκουσεν αὐτὸν μαρτυροῦντα τ' ἀνωτέρω, καθὼς καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς τοποτηρητὴς τῆς ἐπισκοπῆς Σίφνου Βαβλαάμ. Ἡ μνεία καὶ ἡ ὑπαρξὶς ἐκκλησιαστικοῦ τοποτηρητοῦ τῆς ἐπισκοπῆς Σίφνου κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην προσεπιμαρτυροῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Π. ΖΕΡΛΕΝΤΗ, *Ἱστορικαὶ ἐρευναι περὶ τὰς Ἐκκλησίας τῶν νήσων τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου θαλάσσης*, 1, Ἑρμούπολις 1913, ὑποστηριζόμενον, ὅτι ὁ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην μητροπολίτης Σίφνου καὶ Μήλου Καλλίνικος, βραχὺ μετὰ τὸ ἔτος 1818 ἐπορεύθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους 1830 καὶ ἀποδεικνύει ὅτι κατὰ μῆνα Μάρτιον τοῦ ἔτους τούτου οὗτος ἐξηκολούθει ἀκόμη ν' ἀπουσιάζῃ.

Τὸ ἑγγραφον τοῦτο εἶναι σπουδαῖον διότι φανερώνει: α) ὅτι ἠμφισβητεῖτο ἂν ὁ Ἰωάννης Μπάος κατέλειπε διαθήκην ἢ ὄχι· περὶ τῆς ὑπάρξεως ταύτης ἐλήφθη ἡ παροῦσα κατάθεσις τοῦ Παπαγαβριήλ Ρωμάνου (βλέπε 69-71 καὶ 42)· β) ὅτι οὗτος εἶχεν ἑξ τέκνα, ἅτινα καὶ κατονομάζονται· γ) ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἑγγραφον 72, ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἢ Ἀντωνιὸς Γρυπάρης ἦτο τέκνον ἐξ ἄλλης συζύγου τοῦ Νικολοῦ Γρυπάρη, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς δεύτερον γάμον· δ) ὅτι τὸ παρὸν ἑγγραφον ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς

τὰ 41-42 καὶ 69-71, ὥς καὶ τὸ 72 χρησιμεύει εἰς λύσιν τοῦ ἐκ τοῦ 42 κυρίως ἀνακύπτοντος ζητήματος.

1 Ἐξομολογουμένης τῆς κυρίας Μαρίας Ι. Βάου πρὸς
2 ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον πνευματικὸν τῆς πατέρα, θλιβομένης δὲ ἅμα
3 καὶ διαπορουμένης περὶ τῶν εἰς αὐτὴν γενομένων παρὰ τῶν γο-
4 νέων καὶ ἀδελφῶν τῆς μεγάλων ἀδικημάτων, ὥς πρὸς τὰ κλη-
5 ρονομικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ ἄλλα, μὲ ἠρώτησεν, ἂν ἡ-
6 κούσα τί ποτὲ παρὰ τοῦ μακαρίτου πατρὸς τῆς ἐν τῇ ζωῇ του
7 περὶ τούτων, ὥς πνευματικὸς του, εἰς ἣν ἐγὼ εἶπον τὰ ἐφεξῆς.
8 Ὅτι προσερχομένου συνεχῶς καὶ ἐξομολογουμένου εἰς ἐμὲ
9 τοῦ μακαρίτου πατρὸς τῆς, συμβουλευομένου δὲ ἐν ταῦτῳ
10 παρ' ἐμοῦ διὰ τὰ διαθέσει δικαίως εἰς ὅλα του τὰ παιδιά τὴν
11 περιουσίαν του, μοῦ εἶπεν, ὅτι ἔκαμε διαθήκη καὶ ἀφίνει καὶ
12 εἰς τὰ ἐξ παιδιά του, Κωνσταντῖνον. Ἐλένην, Μαρίαν, Πέτρον,
13 Ὑμεναίαν, καὶ Νικόλαον τὸ προσῆκον ἐκάστῳ μέρος αὐτῆς. ὅποι-
14 ον δὲ καὶ πόσον; ἐπερωτήσας αὐτόν, μοῦ εἶπε, δὲν εἶναι ἐ-
15 δική σου δουλειά.
16 Ταῦτα ἀκούσας ἐκ στόματος τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Βάου
17 μαρτυρῶ διὰ τοῦ παρόντος ἐν καθαρῷ συνειδότη, ὅπου ἀνήκει,
18 κατ' αἰτησιν τῆς θυγατρὸς του Κυρίας Μαρίας.
19 ἐν Σίφνῳ τῇ 22 Μαρτίου 1830

2^α X. 20 π. ὁ πνευματικὸς παπαγα-
21 βριήλ ρωμάνος ἐν κα-
22 θαρῷ συνειδότη μαρ-
23 τυρῷ ὡς ἄνωθεν

3^η X. 24 Πέτρος Κ. Βάος ἀκούσας ἀπὸ
25 στόματος τοῦ ἄνωθεν πνευματικοῦ τὰ ἐν-
26 διαλαμβανόμενα ἐν τῷ παρόντι καὶ τὴν ἄνωθεν
27 ὑπογραφὴν ὅτι εἶναι ιδιόχειρόν του μαρτυρῶ
[εἰς τὴν δευτέραν σελίδα]

4^η X. 28 ὅτι ἡ ὀπισθεν ὑπογραφὴ τοῦ πνευματικοῦ πατ(ρὸς) Κ: Γαβριήλ
29 εἶναι καθ' αὐτὸ ιδιόχειρός του, ὑποβεβαιοῦται παρὰ τῆς ἐμῆς
30 ταπεινότητος

31 τῇ 29 „Μαρτίου 1830,, ἐν Σίφνῳ
32 ὁ Ἐκκλησιαστικὸς τοπ(οτη)ρ(ητῆς) τῆς Ἐπ(ισκοπῆς) Σίφνου Βαρλαάμ ἐπιβεβαιῶ